

שעור לעמד במדידה ראשונה?
והכל עומד בסוד אחד. השלחן
כמו כן, שמורד באותו השעור
הראשון.

אבל מדידת הארון הזו, שעומדת
בסוד התורה ובאותה מדה
ראשונה שאמר אבא, אין בה
לעשות שעור יותר כמו שהוא
גלה בסוד לחכמים העליונים
לדעת בה את סוד החכמה,
להבחין בין טוב לרע, בין חכמה
עליונה לחכמה אחרת, כלם
מצעים אחרים, כלם במדידת
האמה באותה המדה, פרט למדת
החשן שהיא זרת, והרי פשוטה.
בא וראה, הכתנת (אף על גב) של
כלם נעשו בסוד הקדש, הכל הוא
בסוד של שש, ובמעשה של שש,
ועומד בשש. וכלם תקונים
להתלבש ולהתקין בהם שש
ובסוד של שש.

והכל בסוד של קו המדה. וקנה
המדה באותה מדידת חזקאל,
משום שהוא בית להתקים (משום
זה הבית לא התקים) במקומו באותם
כתלים, באותן חומות, באותם
פתחים ובאותן דלתות כדי להיות
הכל במדידה.

אבל לעתיד לבא מה כתוב
באותה המדה? (יחזקאל מא) ורחבה
ונסבה למעלה למעלה. בשעה
שיתחילו לבנותה, קנה המדה
הזה עולה למעלה למעלה, לארץ
ולרחב, שתהיה התפשטות הבית
לכל הצדדים ולא יסתכלו עליה
לרע, כמו שבארוה, שכתוב (זכריה
ט) ודמשק מנוחתו. שהרי באותו
זמן לא ימצא דין בעולם, משום
כך הכל מתקים על מקומו בקיום
שלם, כמו שנאמר (שמואל ב-ז) לא
ירגז עוד ולא יסיפו בני עולה
לענותו וגו'.

ובא ראה, כל המדות וכל
המדידות, כלן עומדות בעולם

שיעורא למיקם במדידו קדמא, וכלא קאים
ברזא חדא. פתורא, פהאי גוונא דמדיד
בההוא שיעורא קדמא.

אבל האי מדידו דארונא, דקיימא ברזא
דאורייתא, ובההוא משחתא קדמא
דקאמר אבא, לית בה למעבד שיעורא יתיר
כמה דאיהו גלי ברזא לחכימי עליוני,
למנדע בה רזא דחכמתא, לאבחנא בין טב
לביש, בין חכמתא עלאה, לחכמתא אחרא.
פלהו עובדין אחרנין, פלהו במדידו דאמה,
בההוא משחתא, פר משחתא דחשן, דאיהו
זרת, והא אוקמוה.

הא חזי, כתנת (אף על גב) דכלהו אתעבידו ברזא
דקדושה, פלא איהו ברזא דשש,
ובעובדא דשש, וקיימא בשש. וכלהו תקונין,
לאתלבשא ולא תקנא בהו שש, וברזא דשש.
ובלא ברזא דקו המדה. וקנה המדה בההוא
מדידו דיחזקאל, בגין דאיהו ביתא
לאתקיימא (נ"א בגין דא ההוא ביתא לא איתקיימא) באתריה,
באינון כותלין, באינון שוריין, באינון פתחין,
באינון דלתין, בגין למהוי כלא במדידו.

אבל לזמנא דאתי, משחתא ההוא מה כתיב
בה, (יחזקאל מא) ורחבה ונסבה למעלה
למעלה. בשעתא דישרי למבני ביה האי קנה
המדה, סלקא לעילא לעילא, לארפא
ולפותיא, למהוי אתפשטותא דביתא בכל
סטריין ולא ישגחון עליה לביש, כמה
דאוקמוה, דכתיב, (זכריה ט) ודמשק מנוחתו.
דהא בההוא זמנא דינא לא ישתכח בעלמא,
בגין כך פלא אתקיים על קיומיה בקיומא
שלם, כמה דאתאמר (שמואל ב ז) לא ירגז עוד
ולא יסיפו בני עולה לענותו וגו'.

והא חזי, כל משחתין, וכל מדידין, פלהו